

УДК 343.1

ВЗАЄМОДІЯ ПРОКУРОРА ТА СЛІДЧОГО У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ: ПІДСТАВИ, ФОРМИ ТА ПРИНЦИПИ

Інна ЄРЬОМЕНКО,

аспірант кафедри кримінального права, процесу та криміналістики
ПВНЗ «Європейський університет», головний науковий співробітник відділу дослідження проблем функціональної діяльності органів прокуратури Науково-дослідного інституту Національної академії прокуратури України

АНОТАЦІЯ

У статті розкриті питання взаємодії прокурора та слідчого у кримінальному процесі в контексті забезпечення ефективності досудового розслідування. Розглянуто співвідношення понять «взаємодія» та «спільна діяльність». Визначено принципи взаємодії, організаційні та процесуальні форми, а також межі її здійснення. Окреслено коло наявних у розглядуваній сфері проблем, запропоновані шляхи їх вирішення. Сформульовано пропозиції щодо вдосконалення слідчо-прокурорської практики.

Ключові слова: взаємодія, прокурор, слідчий, спільна діяльність, підстави, форми, принципи.

THE INTERACTION OF THE PROSECUTOR AND THE INVESTIGATOR IN CRIMINAL PROCEEDINGS: THE GROUNDS, FORMS AND PRINCIPLES

Inna YEROMENKO,

Postgraduate Student at the Department of Criminal Law, Process and Criminology of Private Higher Educational Institution “European University”, Chief Research Officer of Department of Research on Problems of Functional Activities of the Prosecuting Authorities of Scientific Research Institute

SUMMARY

In the article deals with the issues of the interaction of the prosecutor and the investigator in the criminal proceedings in the context of ensuring the effectiveness of the pre-trial investigation. Relationship between the concepts of “interaction” and “general activity” is considered. The principles of interaction, organizational and procedural forms, as well as the limits of its implementation are determined. Set the scope of the existing problems in this sphere, the ways of their solution. Formulate proposals for improving and investigative and prosecutorial practices.

Key words: interaction, prosecutor, investigator, general activity, grounds, forms, principles.

Постановка проблеми. Швидке, повне і неупереджене розслідування кримінальних правопорушень вимагає узгодженої взаємодії прокурора та слідчого як основних учасників кримінального провадження з боку обвинувачення. Об'єднання їх спільних зусиль є важливою запорукою успішного виконання завдань, визначених у ст. 2 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України).

Водночас дійсний стан розслідування більшості кримінальних правопорушень свідчить про відсутність плідної співпраці прокурора зі слідчим у конкретному кримінальному провадженні, що є однією з причин неналежного розслідування кримінальних правопорушень, сприяє порушенню прав потерпілих від злочину осіб та підозрюваних.

Так, згідно з даними Єдиного звіту про кримінальні правопорушення, у 2018 р. обліковано 487 133 кримінальних правопорушення. Із зареєстрованих у звітному періоді кримінальних проваджень повідомлено особам про підозру у 191 856 (39,4%) кримінальних провадженнях, скеровано до суду – 177 702 (36,5%). За остаточними результатами розслідування розкрито лише 1,9% кримінальних правопорушень минулих років [1].

Отже, питання взаємодії прокурора та слідчого під час досудового розслідування мають важливе значення в контексті забезпечення ефективності такого розслідування, у зв'язку з чим потребують осмислення межі, засади та форми здійснення такої взаємодії.

Актуальність теми дослідження. Закон встановлює лише загальні вимоги, яким мають відповідати досудове розслідування, а також передбачає окремі випадки, які вима-

гають обов'язкової взаємодії прокурора та слідчого. Він не враховує і не може врахувати всіх особливостей досудового розслідування та взаємовідносин суб'єктів, уповноважених на його проведення. Наприклад, у КПК України визначені засоби доказування, проте не передбачено, які з них, коли та в якій послідовності мають застосовуватися. Також кримінальний процесуальний закон певним чином регламентує взаємовідносини прокурора та слідчого, проте він не встановлює конкретний зміст їх взаємодії. Тому досудове розслідування відбувається на підставі дотримання вимог закону шляхом безпосередньої взаємодії прокурора та слідчого, яка відбувається за певних умов, проявляється у відповідних формах та підкоряється певним принципам. Такі підстави, форми та принципи не є чимось сталим та вимагають постійного переосмислення, удосконалення задля ефективного розслідування кримінальних правопорушень.

Стан дослідження. Дослідженням питань взаємодії суб'єктів кримінально-процесуальних відносин, які реалізують функцію обвинувачення, займалися такі вчені: О.М. Бандурка, В.П. Бахін, В.Д. Берназ, Р.С. Белкін, Г.П. Власова, А.Ф. Волобуєв, В.І. Галаган, В.В. Голубєв, Ю.М. Грошевий, І.М. Гуткін, В.С. Зеленецький, В.В. Іванов, Д.О. Компанієць, А.М. Ларін, В.Б. Мазан, В.В. Пивоваров, М.О. Погорєцький, Г.П. Серєда, С.В. Слинько, С.М. Стахівський, В.М. Федченко, Л.І. Щербина та інші. Втім, науковці досліджували переважно сутність та значення взаємодії у кримінальному процесі, а також її види та форми під час дії Кримінально-процесуального кодексу України 1960 р. Комплексні дослідження підстав, форм та принципів взаємодії прокурора та слідчого

у кримінальному провадженні в умовах чинного кримінального процесуального законодавства майже відсутні.

Метою і завданням статті є з'ясування підстав взаємодії прокурора та слідчого у кримінальному провадженні, визначення її меж, а також окреслення конкретних форм та принципів здійснення такої взаємодії на сучасному етапі впровадження в практичну діяльність вимог Кримінального процесуального законодавства України.

Виклад основного матеріалу. Взаємодію прокурора та слідчого у загальному сенсі можна визначити як діловий контакт між ними під час злагодженої спільної роботи у процесі розслідування конкретного кримінального правопорушення.

При цьому взаємодія є однією з форм спільної діяльності, як правило, найбільш оптимальною. Проте остання не завжди пов'язана із взаємодією та є ширшою від неї. Так, у дослідженнях, які присвячені психології управління, спільну діяльність розглядають у трьох вимірах: 1) як спільно-індивідуальну, за якої кожен учасник відпрацьовує свою частину роботи незалежно від інших; 2) як спільно-послідовну, за якої загальне завдання виконує послідовно кожен учасник; в) як спільно-взаємодіючу, коли кожен учасник одночасно взаємодіє з усіма іншими [2, с. 168].

Водночас вважаємо, що поняттям «взаємодія» охоплюється не лише безпосередній контакт взаємодіючих суб'єктів, а й їх дії, які вони вчиняють кожен окремо, але на виконання спільних домовленостей. Тобто узгодження відповідними суб'єктами їх спільних дій є обов'язковою ознакою взаємодії між ними. У цьому аспекті поділяємо думку М. Багрія, який визначає погодженість дій (заходів) під час розслідування одним з елементів сутнісної характеристики взаємодії відповідних суб'єктів [3, с. 317].

З огляду на викладене вище підставами взаємодії прокурора та слідчого у кримінальному провадженні є реалізація кожним із них визначених законодавством повноважень під час розслідування конкретного кримінального правопорушення. Фактично взаємодія відбувається тоді, коли відповідні процесуальні повноваження реалізуються в їх взаємозв'язку та є взаємозумовленими. При цьому взаємодія прокурора та слідчого у кримінальному провадженні має бути ефективною, тобто такою, що дає задалегідь намічені результати. Здійснення такої взаємодії також має відповідати загальним засадам кримінального провадження, які передбачені у ст. 7 КПК України.

Передумовою взаємодії слідчого та прокурора у кримінальному провадженні є виконання ними положень, визначених у ч.ч. 6 та 7 ст. 214 КПК України, відповідно до яких слідчий невідкладно у письмовій формі повідомляє керівника органу прокуратури про початок досудового розслідування, підставу початку досудового розслідування та інші відомості, передбачені ч. 5 ст. 214 КПК України. Якщо відомості про кримінальне правопорушення до ЄРДР внесені прокурором, він зобов'язаний невідкладно, але не пізніше наступного дня, з дотриманням правил підслідності передати наявні в нього матеріали до органу досудового розслідування та доручити проведення досудового розслідування.

Взаємодія прокурора та слідчого, як правило, здійснюється в межах стадії досудового розслідування. Водночас у виключних випадках – у разі застосування заходів забезпечення кримінального провадження та проведення слідчих (розшукових) дій під час судового провадження з підстав та в порядку, визначеному у ст. 333 КПК України, прокурор взаємодіє зі слідчим й на стадії судового розгляду кримінального провадження.

Так, зазвичай, проведення під час судового провадження тимчасового доступу до речей і документів, який не був здійснений під час досудового розслідування, а також виконання певних слідчих (розшукових) дій доручається слідчому, який здійснював розслідування кримінального провадження під

час досудового розслідування. З метою отримання запланованого результату – здобуття належних доказів та визнання їх допустимими у суді такі дії мають відбуватися у плідній взаємодії слідчого та прокурора. Зокрема, прокурору слід узгоджувати зі слідчим як порядок їх проведення, так і ознайомлення учасників судового провадження з результатами таких дій.

Якщо, наприклад, судом задоволено клопотання прокурора про допит свідка, який не був допитаний під час досудового розслідування, прокурору, слідчому можна запропонувати захиснику провести допит такого свідка за його участі або ж надати йому копію протоколу допиту після його проведення під підпис. У разі відмови захисника від отримання протоколу вказаний факт також слід належним чином зафіксувати. Такі дії будуть свідчити про належне виконання вимог ст. 290 КПК України щодо відкриття матеріалів іншій стороні, оскільки слідчий, прокурор у такій спосіб надав можливість доступу до здобутих матеріалів, а захисник нею не скористався (відмовився).

Звертаємо увагу, що доступ має надаватися саме до отриманих доказів, у тому числі речових, а не до протоколів, у яких зафіксовано факт їх отримання. Наприклад, не буде вважатися належним відкриттям доказів надання іншій стороні протоколу вилучення відеозапису без надання змоги переглянути відповідне відео. У такому разі диски з відеозаписом не можуть досліджуватися у суді та мають бути визнані недопустимим доказом. Разом із цим, якщо така змога була надана, але протилежна сторона нею не скористалася, такий факт має бути зафіксований та повідомлений суду з відповідним документальним підтвердженням.

Отже, прокурору доцільно наперед обговорювати зі слідчим запропонований алгоритм дій у процесі отримання на підставі ухвали суду додаткових доказів під час судового провадження, а також їхні спільні дії при цьому.

Оскільки відповідно до ч. 3 ст. 214 КПК України здійснення досудового розслідування до внесення відомостей до ЄРДР або без такого внесення не допускається, взаємодія суб'єктів кримінального переслідування можлива виключно після внесення відомостей про кримінальне правопорушення до цього реєстру. При цьому взаємодія між конкретним прокурором та слідчим починається після визначення їх в одному кримінальному провадженні як процесуального керівника та слідчого, який здійснюватиме досудове розслідування, відповідно. Проте, як виняток, у разі участі прокурора у проведенні огляду місця події у невідкладних випадках до внесення відомостей до ЄРДР взаємодія прокурора зі слідчим відбувається й до початку кримінального провадження шляхом забезпечення якісного проведення огляду – дослідження обстановки місця події, максимального оперативного фіксування вчиненого кримінального правопорушення та його слідів.

Також правовідносини прокурора та слідчого можуть існувати лише в межах строків досудового розслідування. Їх спільна діяльність із розслідування кримінального правопорушення закінчується закриттям кримінального провадження або ж зверненням до суду з обвинувальним актом, клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру. Водночас може виникнути потреба у взаємодії прокурора зі слідчим і після направлення відповідних процесуальних документів до суду, якщо такі документи повернуті судом у підготовчому судовому засіданні у зв'язку з їх невідповідністю вимогам КПК України. Така взаємодія передбачає спільне усунення слідчим, прокурором недоліків, які допущені у процесі складання обвинувального акта, клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, та прямо не регламентована КПК України.

Крім того, на практиці протягом судового розгляду прокурору досить часто доводиться звертатися за допомогою до слідчого з приводу забезпечення явки свідків, експертів тощо. Тому прокурору важливо ще на стадії досудового розслідування будувати свої взаємовідносини зі слідчим на засадах взаємоповаги, довіри та взаємодопомоги.

Будь-яка співпраця будується на взаємній довірі та свідчить про добру волю учасників зазначеного процесу щодо взаємодії. Якщо немає спільної мети, загального прагнення і зацікавленості, то будь-які контакти між суб'єктами є несистемними і будуть, швидше за все, мати разовий характер [4, с. 52].

Обов'язковою умовою ефективної взаємодії та отримання очікуваного результату є спільний інтерес прокурора та слідчого в належному розслідуванні кримінального правопорушення та їх обопільна згода у виборі засобів, за допомогою яких будуть реалізовані завдання кримінального провадження. Важливо, щоб прокурор не примушував слідчого до розслідування кримінального правопорушення, а спонукав його до узгоджених дій, тобто викликав бажання робити наперед обговорені кроки.

Отже, із самого початку призначення прокурора та слідчого у кримінальному провадженні виникає необхідність в обговоренні організаційних і тактичних питань щодо здійснення розслідування певного кримінального правопорушення, визначення основних форм та методів спільної діяльності. Водночас запорукою спільної скоординованої та планомірної діяльності прокурора та слідчого виступає законність, своєчасність, узгодженість та результативність дій кожного з них.

Найважливішою засадою організації взаємодії прокурора та слідчого є невідкладність взаємного інформування про з'ясування важливих обставин кримінального правопорушення, здобуті докази, інші суттєві умови, які виникли під час виконання тої чи іншої слідчої (розшукової) дії. В іншому випадку це може порушити єдність дій та ускладнити здійснення запланованих заходів.

Своечасність здійснення та отримання правдивої інформації про результати слідчих (розшукових) дій надає змогу прокурору та слідчому оперативно визначити подальші напрями досудового розслідування.

Умовно весь процес взаємодії прокурора та слідчого можна поділити на два аспекти: процесуальний (прямо передбачений нормами кримінального процесуального закону) та організаційний (регламентований відомчими актами або нерегламентований законом та витікає з його змісту). Ці два аспекти взаємодії пов'язані між собою та взаємозумовлені. Водночас саме від вправно налаштованої організаційної взаємодії залежить ефективність процесуальної взаємодії прокурора та слідчого.

Кожен із цих аспектів взаємодії проявляється у певних формах – способах співробітництва, за допомогою яких досягається узгодженість діяльності прокурора та слідчого.

Так, організаційна взаємодія між прокурором та слідчим полягає у вирішенні нагальних питань щодо розслідування кримінальних проваджень: складання плану досудового розслідування конкретного кримінального правопорушення, узгодження черговості слідчих (розшукових) дій, обміну оперативно-значимою інформацією, а також спільний аналіз здобутих доказів та визначення подальшого напрямку розслідування.

Шляхом використання зазначених форм взаємодії спрямовується діяльність прокурора та слідчого на більш ефективну реалізацію повноважень, створюється алгоритм дій того чи іншого взаємодіючого суб'єкта – що робити, яким чином та коли, досягається узгодженість їх дій та кінцевий бажаний результат. При цьому за допомогою планування

забезпечується повнота та об'єктивність досудового розслідування, досягається значна процесуальна економія.

Аналіз закріплених у КПК України повноважень прокурора та слідчого дає змогу виділити такі форми процесуальної взаємодії між ними:

1) надання прокурором слідчому доручень та вказівок щодо проведення (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, інших процесуальних дій та їх виконання слідчим (п. 4 ч. 2 ст. 36, п. 2 ч. 2, 4 ст. 40 КПК України);

2) погодження прокурором складеного слідчим клопотання про застосування заходів забезпечення кримінального провадження, проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій, які здійснюються на підставі ухвали слідчого судді;

3) зупинення слідчим за погодженням із прокурором досудового розслідування (ст. 280 КПК України);

4) вирішення питання про продовження строків досудового розслідування (ст.ст. 294–295-1 КПК України);

5) надсилання слідчим постанови про закриття кримінального провадження та перевірка прокурором законності та обгрунтованості цього рішення (ч. 6 ст. 284 КПК України);

6) повідомлення слідчим за погодженням із прокурором особі про підозру у вчиненні злочину (ст.ст. 276–279 КПК України);

7) затвердження прокурором (відмова в затвердженні) складеного слідчим обвинувального акта, клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру (п. 13 ч. 2 ст. 36 КПК України);

8) участь слідчого та прокурора у розгляді скарг на рішення, дії чи бездіяльність під час досудового розслідування (ст.ст. 303–308 КПК України).

Основною формою процесуальної взаємодії прокурора зі слідчим, яка вживається на всіх етапах досудового розслідування, є надання письмових вказівок та доручень у порядку п. 4 ч. 2 ст. 36 КПК України щодо проведення певних процесуальних дій. У п. 2 ч. 2 ст. 40 КПК України закріплені кореспондуючі повноваження слідчого проводити слідчі (розшукові) дії та негласні слідчі (розшукові) дії у випадках, встановлених КПК України. Слідчий несе відповідальність за законність та своєчасність здійснення процесуальних дій (ч. 1 ст. 40 КПК України).

При цьому у ст. 25 Закону України «Про прокуратуру» наголошено, що вказівки прокурора підлягають виконанню у разі надання їх у межах повноважень, а видання прокурором розпоряджень поза межами його повноважень тягне за собою відповідальність передбачену законом.

Відповідно до ч. 4 ст. 40 КПК України слідчий зобов'язаний виконувати доручення та вказівки прокурора, які надаються у письмовій формі. Отже, як правило, доручення та вказівки щодо проведення конкретних слідчих (розшукових) дій мають надаватися у письмовому виді. До того ж надання прокурором письмових вказівок дисциплінує обох суб'єктів взаємодії. Так, отримання слідчим чітких вказівок у письмовій формі є умовою їх належного виконання. Водночас прокурору це надає змогу проконтролювати хід їх виконання. Вказівки у письмовому виді також отримують статус офіційного документу. При цьому це не свідчить про бюрократизм взаємодії, оскільки сама по собі взаємодія передбачає особисті стосунки та повсякденне спілкування між слідчим та прокурором під час досудового розслідування.

Звичайно, прокурор має право й усно надавати вказівки слідчому про виконання тих чи інших процесуальних дій. Проте такі вказівки необхідно надавати в невідкладних випадках щодо виконання незначного обсягу процесуальних дій.

Прокурору не варто обмежуватися лише офіційним спрямуванням вказівок на виконання, а доречно роз'яснювати слідчому порядок їх виконання, узгоджувати найбільш ефективні способи виконання тої чи іншої дорученої дії.

Прокурор має визначити у вказівках та дорученнях їх мету, конкретизувати, що, де, коли та стосовно кого варто провести процесуальні дії, а також обґрунтувати необхідність і доцільність їх виконання із зазначенням доказів, на здобуття яких мають бути вчинені ті чи інші слідчі (розшукові) дії. Завдання має бути визначеним та чітко сформульованим, щоб виконавець його виконував із повним розумінням, а не механічно.

У вказівках та дорученнях прокурору необхідно визначити строк проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, інших процесуальних дій, але при цьому він має бути реальним та відповідати тому обсягу дій, які підлягають вчиненню. Під час визначення строків виконання вказівок прокурору також варто враховувати фактичні можливості здійснення слідчим відповідних дій та його пропозиції з цього приводу.

Такі вказівки необхідно долучати до матеріалів кримінального провадження, а їх копії – зберігати у матеріалах наглядового провадження. В подальшому необхідно здійснювати систематичний контроль за виконанням вказівок (доручень), з'ясувати причини їх невиконання чи неналежного виконання.

Прокурору зі слідчим також слід обговорити наперед необхідність направлення останнім до прокуратури інформації про результати проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, інших процесуальних дій у зазначений у вказівках строк. Хоча направлення письмової інформації про виконання вказівок не належить до прямих обов'язків слідчого, здійснення цього може свідчити про наявність ділової та результативної узгодженості дій слідчого та прокурора. Якщо за результатами вивчення інформації в прокурора виникне необхідність проаналізувати матеріали кримінального провадження, то він залежно від ситуації може вивчити матеріали кримінального провадження у службовому кабінеті слідчого або ж додатково витребувати ці матеріали до прокуратури. В подальшому за результатами вивчення матеріалів кримінального провадження прокурору варто узгоджувати зі слідчим напрями продовження розслідування кримінального провадження.

Якщо слідчий не виконує або несумлінно виконує письмові вказівки прокурора, останній може звернутися до керівника прокуратури з ініціативою розглянути стан досудового розслідування у відповідному кримінальному провадженні або кількох кримінальних провадженнях, де вбачається бездіяльність слідчого, на оперативній нараді при керівнику прокуратури за участі начальника слідчого відділу, слідчого та прокурора, які виконують повноваження у цих кримінальних провадженнях. Також відповідно до п. 8 ч. 2 ст. 36 КПК України прокурор вправі ініціювати перед керівником органу досудового розслідування питання про відсторонення слідчого від проведення досудового розслідування та призначення іншого слідчого за наявності підстав, передбачених КПК України, для його відводу, або у разі неефективного досудового розслідування.

Відповідно до ч. 4 ст. 40 КПК України невиконання слідчим законних вказівок та доручень прокурора, наданих у порядку, передбаченому КПК України, тягне за собою передбачену законом відповідальність, у тому числі адміністративну за ч. 1 ст. 185-8 «Ухилення від виконання законних вимог прокурора» Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Водночас варто зважати на те, що ініціювання притягнення слідчого до відповідальності, як і оскарження останнім дій прокурора, не сприятиме плідній співпраці у кримінальному провадженні, наслідком якої буде не їх взаємодія, а лише можлива юридична відповідальність. На нашу думку, такі дії варто зарахувати до крайніх заходів.

Висновки. Взаємодія прокурора та слідчого у кримінальному провадженні є найбільш оптимальною формою їх

спільної діяльності. Фактично взаємодія прокурора та слідчого відбувається тоді, коли процесуальні повноваження кожним із них реалізуються у взаємозв'язку та є взаємозумовленими. Взаємодія між конкретним прокурором та слідчим починається після визначення їх в одному кримінальному провадженні як процесуального керівника та слідчого, який здійснюватиме досудове розслідування, відповідно, та відбувається, як правило, в межах стадії досудового розслідування. Проте, як виняток, взаємодія між прокурором і слідчим можлива до внесення відомостей до ЄРДР – у разі участі прокурора у проведенні огляду місця події у невідкладних випадках, а також у виключних випадках на стадії судового розгляду кримінального провадження: у разі застосування заходів забезпечення кримінального провадження та проведення слідчих (розшукових) дій під час судового провадження з підстав та в порядку, визначеному у ст. 333 КПК України.

Процес взаємодії прокурора та слідчого складається із процесуального та організаційного аспектів, які проявляється у певних формах – способах співробітництва, за допомогою яких досягається узгодженість у діяльності прокурора та слідчого. Основними принципами взаємодії прокурора та слідчого у кримінальному провадженні є: законність, узгодженість, плановість, постійний обмін інформацією, взаємоповага, довіра, зацікавленість, процесуальна самостійність та персональна відповідальність. Безконфліктна, узгоджена та цілеспрямована спільна діяльність прокурора й слідчого створює умови для ефективної взаємодії та досягнення завдань кримінального провадження.

Список використаної літератури:

1. Єдиний звіт про кримінальні правопорушення за січень – грудень 2018 р. (Форма № 1). URL: https://www.gp.gov.ua/ua/stst2011.html?dir_id=113653&libid=100820&c=edit&c=fo.
2. Бандурка А.М. Бочарова С.П., Землянська Е.В. Основы психологии управления : учебник. Харьков : ООО «Фортуна-пресс», 1998. 464 с.
3. Багрий М. Взаємодія слідчого з працівниками підрозділів, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2013. Випуск 57. С. 315–321.
4. Парфіло О., Яковлев О. Актуальні питання міжвідомчої взаємодії суб'єктів протидії саморобним вибуховим пристроям. *Криміналістичне забезпечення процесуального керівництва досудовим розслідуванням кримінальних правопорушень, вчинених із застосуванням вибухових пристроїв* : матеріали міжнар. кругл. столу, м. Київ, 7 червня 2017 р. Київ : Національна академія прокуратури України, 2017. С. 51–53.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРА

Єрмоєнко Інна Василівна – аспірант кафедри кримінального права, процесу та криміналістики ПВНЗ «Європейський університет», головний науковий співробітник відділу дослідження проблем функціональної діяльності органів прокуратури Науково-дослідного інституту Національної академії прокуратури України

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Yeromenko Inna Vasylivna – Postgraduate Student at the Department of Criminal Law, Process and Criminology of Private Higher Educational Institution “European University”, Chief Research Officer of Department of Research on Problems of Functional Activities of the Prosecuting Authorities of Scientific Research Institute

eiv15@ukr.net